

1. søndag etter Epifania– 2019 – LARS BORGSTRÖM (LFS)

Tekster: Salme 26; Fork 12:1-7; Rom 12:1-5; Luk 2: 41-52; II Joh 7:14-18

Jesus befann sig i Jerusalem och det var lövhyddohögtid, en av de stora judiska högtiderna. Lövhyddohögtiden firades till minne av Guds folks uttåg ur Egypten, då man vandrade omkring i öknen under fyrtio år och bodde i lövhyddor (3 Mos. 23:43). Många människor befann sig i Jerusalem. Även Jesus hade alltså begett sig dit, men i hemlighet eftersom judarnas ledare var ute efter att döda Honom (Joh. 7:1). Men mitt under högtidens sju dagar trädde Jesus plötsligt fram offentligt, på själva tempelplatsen, och började undervisa (v 14).

Jesus förvånade judarna med att ge en sådan insatt och djup undervisning, ”Han som inte har studerat”, som de sade (v 15). Jesus hade mycket riktigt inte gått i någon skola såsom t.ex. Paulus, som hade suttit vid den lärde Gamaliels fötter (Apg. 22:3), utan vuxit upp bland enkelt folk i Galileen. Men Han kunde de Heliga Skrifterna bättre än någon annan. Tjugo år tidigare hade Han för övrigt fått också den generationens lärda män att häpna, då Han, också vid templet, som blott tolvårig pojke hade talat så förståndigt med dem (Luk. 2:46).

Vi kan från denna söndags angivna del av Jesu undervisning på tempelområdet hämta tre lärdomar, vilka också blir denna predikans tre delar.

Jesus frambar ingen ny lära

Jesus sade: ”Min lära är inte min, den kommer från Honom som har sänt mig” (v 16). Jesus frambar alltså inte självväldigt något eget budskap, utan säger om sin Fader i himlen, att ”Han som har sänt mig är sann, och det jag hört av Honom förkunnar jag för världen” (Joh. 8:26).

Detta gör Jesu budskap alldeles speciellt. Det har funnits många framstående människor både förr och senare, som talat om Gud och det eviga livet. Men ingenting av det de sagt kan jämföras med det Jesus sade, eftersom Jesus är Guds Son. Johannes Döparen talar om detta förhållande i Joh. 3:31: ”Den som kommer från jorden är av jorden och talar utifrån jorden.” Dessa ord träffar Buddha, Konfucius, Muhammed och alla andra religionsstiftare. Men om Jesus heter det: ”Han vittnar om det han har sett och hört” (Joh. 3:32). Jesus kommer nämligen från Himlen och kan såsom ett ögonvittne, en förstahandskälla, vittna om de himmelska tingen. Gud ”bor i ett ljus dit ingen kan komma och som ingen människa har sett [Honom] eller kan se [Honom]” (1 Tim. 6:16). Därför skulle vi inte veta mer om Honom än vad som kan utläsas i skapelsen (Rom. 1:19–20), Hans allmakt, vishet o.s.v. – den s.k. allmänna uppenbarelsen – om det inte vore så, att ”Den Enfödde, som själv är Gud och i Faderns famn, han har gjort honom känd” (Joh. 1:18).

Jesus har själv troget framburit budskapet från sin Fader, och Han vill, att lärjungarna i sin tur troget ska frambara Hans budskap, som sänt dem.

Jesu lärjungar ska inte frambara någon ny lära

Vad innebär det att predika, att förkunna i kristen, biblisk mening? Det grekiska verbet *keryssein*, som förkommer i Nya testamentet, översätts till svenska med orden "predika" eller "förkunna". Det hör samman med substantivet *keryx*, som betyder härold. Vilken uppgift hade en kejsarlig härold, när han kom till en stad? Uppgiften bestod inte i att presentera någon egen filosofi, utan uppdraget innebar, att härolden skulle kungöra för folket, vad som stod i den kejsarliga skrivelse han medförde – utan att lägga till eller dra ifrån något. Så är också enligt Nya testamentet uppgiften för Guds ords förkunnare att frambara Herrens ord oförfalskat.

Alla som frambar det kristna budskapet är skyldiga att predika *hela* Guds rådslut. Ve den predikant idag som inte förkunnar Guds vrede över synden och bestraffning av den! Ve den predikant som bara predikar kärlek och välsignelse!

Det är lätt att förstå varför många predikanter gör på det sättet. Läran om den eviga fördömsen är verkligen förskräckande. Trösten för oss är, att det är nu, i *nådens* tid som vi möter den. Avsikten med att den i Bibeln framställs för oss är, att vi ska bli räddade. Gud vill, att alla människor ska bli frälsta (1 Tim. 2:4). Han vill inte, att någon ska gå förlorad (2 Petr. 3:9). Han har inte lust till den ogudaktiges död (Hes. 33:11). Människor anser som bekant ofta i sitt oförnuft, att de förkunnare är mest barmhärtiga och kärleksfulla, som förnekar den eviga fördömsen. Men vad skulle det vara för mening med att få sagt till sig, att det inte finns något helvete, om man ändå är på väg emot det? Det måste ju då vara mycket bättre att i tid få reda på sakernas verkliga förhållande. Jesus har för övrigt låtit oss veta, att det aldrig är av kärlek till vare sig Gud eller människor som villolärarna förfalskar Guds ord. Det gör de istället av egenkärlek, för att vinna människors uppskattning. Han säger ju i vår predikotext: "Den som talar av sig själv söker sin egen ära. Men den som söker Hans ära som har sänt Honom, Han är sann och ingen orättfärdighet finns i Honom" (v 18).

Sanningen förklarar och förstärker sig själv

Jesus sade: "Om någon vill göra Hans vilja (som har sänt mig) ska Han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv" (v 17). Vad innebär det då att göra Guds vilja? Vad är det Han vill att vi ska göra? Det är många saker Gud vill att vi ska göra, t.ex. att hålla Hans bud. Men det är framför allt *en* sak Han vill, som är viktigare än precis allting annat. Jesus sade: "Detta är min Fars vilja: att var och en som ser Sonen och tror på Honom ska ha evigt liv" (Joh. 6:40). Han sade också: "Detta är Guds verk: att ni tror på den som Han har sänt" (Joh. 6:29). Här ser vi klart och tydligt, att Guds vilja före allt annat är att vi ska höra och tro på Hans Son. Jesus säger i vår text, att vi då ska förstå att Hans lära är från Gud (v 17).

Jesus är Skriftens kärna och stjärna, dess innersta innehåll och det ljus som lyser upp all undervisning i Skriften. Den slöja som icke-troende har då de försöker förstå Bibelns budskap, dess egenliga ärende, tas bort i omvändelsen (2 Kor. 3:14). Ju mer man sedan läser och låter sig undervisas i den Heliga Skrift, som är fötternas lykta och levnadsstigens ljus (Ps. 119:105), desto klarare och starkare sken vandrar man i. Man blir upplyst om den ena saken efter den andra, som i sin tur kastar ljus över nästa – men i centrum för alltsammans (om det är Sanningens Ande som upplyser oss, se Joh. 16:13–14), står alltid Jesus Kristus och Honom som korsfäst (jfr 2 Kor. 2:2). Vi går från ett ljus till ett ännu starkare ljus, "från härlighet till härlighet" (2 Kor. 3:18). Men motsatsen är tyvärr också sann. De som inte vill tro på Jesus vandrar i mörker, och varje ytterligare steg de tar på sin olycksväg leder dem in i ett ännu tätare och djupare mörker, tills de hamnar i mörkret därutanför, "Där ska man gråta och gnissla tänder" (Matt. 8:12, 22:13 och 25:30).

Det är endast den sanna, den rätta läran som ogrumlat meddelar oss det frälsande evangeliet, att åt oss är en Frälsare född, Guds evige Son som lidit och dött för våra synder och sedan uppstått från de döda såsom den förstfödde bland många bröder. Det hör till den yttersta tidens avfall att kyrkosamfundet förvanskar den tro, "som en gång för alla har överlämnats åt de heliga" (Jud. v 3) och istället, från sina egna hjärtan, med människotankar, improviserar fram en "odogmatisk" kristendom, som passar den moderna eller postmoderna människan. Men Jesus tar det, som vi ser i dagens predikotext, mycket noga med den rätta läran.

Det är inte så, som moderna präster och teologer gärna vill göra gällande, att den rätta läran skulle stå i något slags motsatsförhållande till ett andligt, fullödigt kristet liv. Det är tvärtom så att *endast* den rätta läran, det sanna evangeliet, kan skänka oss evigt liv, ett liv som tar sin början redan här och som uttrycker sig i kärlek till Gud och medmänniskor.

Amen.